

Praca i osoby z Opus Dei

Powołanie do Opus Dei nie zmienia, ani nie modyfikuje w żadnym stopniu stanu życia tego, kto je otrzymuje. A ponieważ praca jest wpisana w kondycję ludzką, powołanie nadprzyrodzone do świętości i do apostołstwa w duchu Opus Dei potwierdza to ludzkie powołanie do pracy.

01-05-2006

Powołanie do Opus Dei nie zmienia, ani nie modyfikuje w żadnym

stopniu stanu życia tego, kto je otrzymuje. A ponieważ praca jest wpisana w kondycję ludzką, powołanie nadprzyrodzone do świętości i do apostołstwa w duchu Opus Dei potwierdza to ludzkie powołanie do pracy: ogromna większość członków Dzieła to świeccy, zwykli chrześcijanie będący w sytuacji ludzi zawodu, rzemiosła, zajęcia często absorbującego, którym zarabia się na życie, utrzymuje się rodzinę, przyczynia się do wspólnego dobra, rozwija swą osobowość.

Powołanie do Opus Dei potwierdza to wszystko do tego stopnia, że jedną z podstawowych cech tego powołania jest właśnie życie w świecie i wykonywanie w nim pracy — licząc się, powtarzam, z własnymi, osobistymi niedoskonałościami — w sposób możliwie najdoskonalszy, tak z punktu widzenia ludzkiego, jak nadprzyrodzonego. To znaczy pracy, która przyczyni się efektywnie do

budowania ziemskiego miasta, i która wobec tego będzie wykonana kompetentnie i w duchu służby i uświęcenia świata, będąc w ten sposób elementem uświęcającym i uświęconym.

Ci, którzy pragną przeżyć swą wiarę w doskonałości i praktykować apostołstwo zgodnie z duchem Opus Dei, winni uświęcać się w swoim zawodzie i uświęcać nim innych. Żyjąc w ten sposób, nie różniąc się tym samym od innych obywateli podobnych im, pracujących z nimi, czynią wysiłki by utożsamić się z Chrystusem, naśladować Jego trzydzieści lat pracy w w nazaretańskim warsztacie.

Ta zwyczajna praca stanowi nie tylko środowisko, w którym winni się uświęcać, lecz samą materię ich świętości: pośród codziennych przypadłości odkrywają rękę Bożą i znajdują bodziec dla swojego życia w

modlitwie. Działalność zawodowa ułatwia im kontakt z innymi ludźmi — krewnymi, przyjaciółmi, kolegami — oraz z problemami, które nurtują społeczeństwo i cały świat oferując im w ten sposób okazję do przeżywania tego oddania służbie innym, które jest istotą chrześcijańskiego życia. Winni zatem czynić wysiłki, by dać prawdziwe i autentyczne świadectwo Chrystusa po to, by wszyscy nauczyli się poznawać i kochać Pana i odkrywać, że normalne życie w świecie, codzienna praca, może być spotkaniem z Bogiem.

Innymi słowy świętość i apostołstwo stanowią jedno z życiem członków Dzieła, i dlatego praca jest zwornikiem dla ich życia duchowego. Ich oddanie Bogu łączy się z pracą, którą wykonywali przed przyjściem do Dzieła i którą po przystąpieniu do niego nadal pełnią.

Kiedy w pierwszych latach mojej duszpasterskiej działalności zacząłem głosić te poglądy, niektóre osoby nie rozumiały mnie, inne gorszyły się: przyzwyczajone były do tego, by mówiono o świecie zawsze w sposób pejoratywny. Pan Bóg pozwolił mi zrozumieć, a ja starałem się przekazać to innym, że świat jest dobry, ponieważ dzieła Boga są doskonałe i że to my, ludzie, czynimy świat złym grzesząc.

Mówiłem wówczas i powtarzam to teraz, że winniśmy kochać świat, gdyż w świecie spotykamy Boga, gdyż w zdarzeniach i wypadkach świata Bóg objawia się nam i odkrywa się przed nami.

Zło i dobro mieszają się w ludzkiej historii stąd chrześcijanin winien potrafić odróżniać; lecz w żadnym wypadku to różnienie nie powinno prowadzić go do negowania dobroci dzieł Boga, wprost przeciwnie, do

poznania i uznania tego co boskie, objawiające się w tym, co ludzkie, nawet za naszymi własnymi słabościami. Dobre hasło dla życia chrześcijańskiego można znaleźć w następujących słowach Apostoła: Wszystko jest wasze, wy zaś Chrystusa, a Chrystus — Boga, (1 Kor 3,22-23), i tak właśnie wykonywać wskazania tego Boga, który pragnie zbawić świat.

Rozmowy z Prałatem Escriva, 70

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/praca-i-osoby-z-opus-dei/>
(13-03-2026)